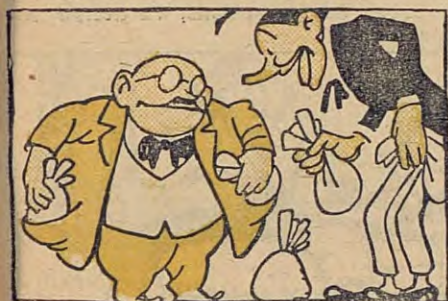

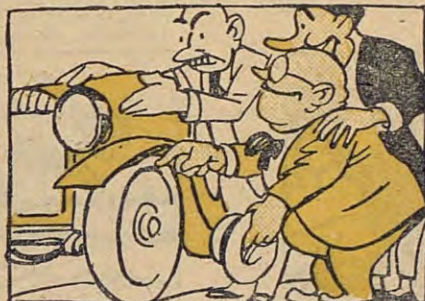
VIROLET

LA GENEROSITAT DE VIROLET I EL SECRETARI

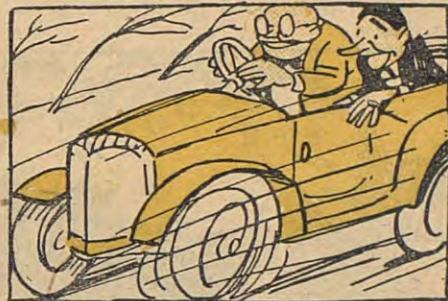
(per Cornet)

Alligonats Virolet i el seu secretari per l'aventura d'aquell lladregot que els hi volia robar els diners, varen acordar gastar-se'ls amb salut i alegria.

«Què és ço que avui dona més to? —varen pensar.—Tenir auto». Doncs a comprar-ne un! I com que no els hi faltava el diner, tot seguit realitzaren...

...el seu propòsit Com si fossin uns reis, no presumien pas poc a dalt del cotxe! Mes, de sobte, es recordaren que ni l'un ni l'altre sabia menar un auto!

Però no era cosa de deixar-ho córrer i, ja decidits, empengueren vertiginosa carrera, atropellant-ho tot i no deixant res a peu dret i no parant-se fins que el motor...

...molt més savi que ells, va dir: Prou! Sortosament tots els atropellats no sofriren més que algunes trompades i això va fer que si corregeren tots indignats...

...a reclamar la deguda indemnització, aquesta fou tan esplèndida, que les víctimes canviaren tot seguit de posat. En veure la generositat de Virolet i el secretari...

...la indignació es convertí en entusiasme, i una ovació delirant va esclatar, barrejada amb visques als nostres herois, els quals estaven vivament emocionats.

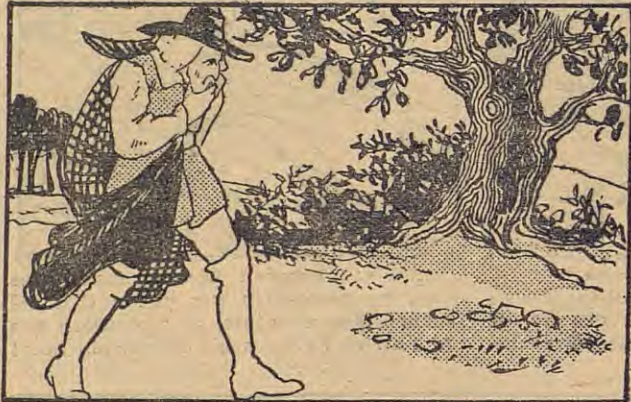
I els atropellats substituïren la feina del motor, arrossegant el cotxe fins a la casa de Virolet, el qual fruïa del primer triomf de la seva generositat.

En Raplega tenia més diners del que tothom es creia. De mica en mica, no gastant gairebé res, ni el més necessari per menar una vida decent, havia arribat a reunir un tresor.

Malgrat que el guardava en un soterrani amb reixes dobles i groixudes, no el considerava mai prou segur. I una nit, amb tota mena de precaucions, va decidir enterrar-lo al peu d'un arbre.

Mes era tanta l'afició que sentia pel diner que, anyorant-lo fonament, no sabia estar-se de rondar llarg temps pels voltants del lloc on tenia curiosament amagat el gran tresor.

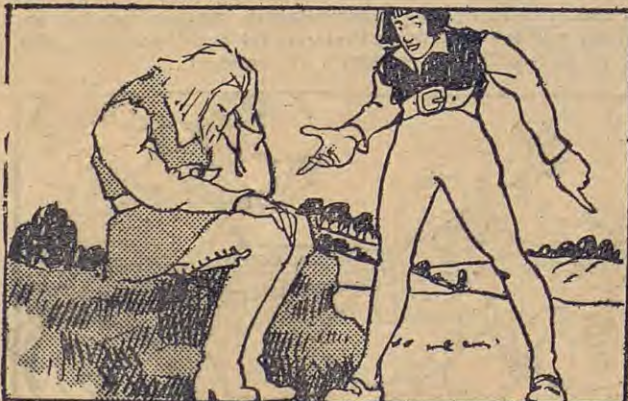
Tant i tant ho va fer, tantes estones hi passava, que un pagès, qui tenia el tros allà a la vora i que tenia la consciència qui sap on, va espiar-lo i es convencé que en Raplega tenia diners allí.

I una nit, cercant, cercant, va trobar el lloc i, gens honrat i massa amant de les coses d'altri, va cuitar a desenterrar el tresor i endur-se'l a tota pressa, rient de la seva mala acció.

Quan, en tornar l'avar a la «tomba» de les seves riqueses, va veure el clot buit, un gran desesper s'apoderà d'ell i cridava i s'escabellava furiós. Un home que passava se li acostà i després de saber...

...de que es tractava, va dir: «Realment, és una gran llàstima que us hagin robat perquè ja no podreu treure el diner quan vulgueu comprar alguna cosa». «No, això no—contestà en Raplega,—perquè mai en tocava...

...ni un cèntim». «Essent així ja tinc remei pels vostres mals—féu l'altre, i agafant una grossa pedra li presentà, dient-li: «Teniu; poseu això en lloc del tresor i us farà el mateix efecte!»

Becquer

EL SABATER I EL BANQUER

(Traduït de Lafontaine, per Junceda)

Un sabater cantava alegrement del matí fins al vespre. Donava bo de sentir-lo! Estava tan content amb la seva sort, que no s'hauria canviat pels set savis de la Grècia.

En canvi, un banquer veí seu, home riquíssim, reia poc i encara cantava menys. Arribada la nit, les cabòries financeres no el deixaven apenes dormir. Si cap a la matinada...

...es condormia un xic, el veí sabater, amb els seus cants, el despertava. I el riquíssim banquer es planyia de què la son no es vengués al mercat com el menjar i el beure, perquè se n'hauria fet un tip.

Result a acabar amb aquest estat de coses un dia va cridar al sabater, i va dir-li: «—Em sou molt simpàtic i com que veig que no podeu sortir de pobre, teniu: quedeu-vos aquesta bossa plena d'or. Guardeu-la bé i al menys tindreu una poma per a la set.»

En voleu de bots el sabater? Es figurava, el pobric, que li havien donat un tresor, tot l'or que la terra havia produït de vint-i-cinc anys ençà. Va córrer de pressa a casa seva...

...i en el recó més fosc de la cova va enterrar la preuada bossa... i amb ella la seva alegria. Poc que se'l va tornar a sentir cantar mai més!

De dies treballava sempre amb el pensament fixo en els seus diners, sempre amb l'ai al cor en què els hi poguessin robar.

I de nits? De nits era horrible! El més petit soroll el despertava sobressaltat. Un gat corrent per les teulades se li figurava don Joan de Serrallonga que li venia a prendre la bossa.

A la fi el pobre home va córrer a casa del banquer, al qual ja no despertava amb els seus cants. «Torneu-me-li va dir—les cançons i el dormir a gust, i quedeu-se els quartos!

EL MINYÓ DEL COP-DE-PUNY

(Continuació)

S'acabava la primera part entre els badalls d'en Rentxu i la Griva. I això que en Rentxu s'havia ja begut tres gasseoses, perquè no li havien volgut servir anís! S'avorrien i trobaven pocassolta aquell anar i venir i rebre patacades i aquelles ganes de mastegar pols.

La Guidó guaitava, guaitava només... Què sabia ella si allò era bonic o no! Sentia que la gent animava a en Gim amb el·logis i paraules d'encoratjament i comprenia que el minyó era l'heroi de la jornada i ja en tenia prou. El seu orgull de germaneta estava ja ben satisfet.

De sobte, en una arrencada ferma i aclaparadora, en Gim, burlant a davanters i defenses, etziva la pilota a gol, com una canonada. El porter anglès s'hi llençà damunt, però el baló duia una empenta tan formidable que s'esquitllà i passà la porta, entre un esclat imposant de visques i picaments de mans. Fins el capità anglès, que es trobava prop d'en Gim, li estrenyè a aquest la mà felicitant-lo.

Amb aquell gol acabà la primera part i el camp tornà a bullir. Una remor més viva que mai eixordava les orelles de la Guidó, que plorava de goig, perquè veia ben clar que tota aquella remor era la glòria que començava a afalagar al «minyó del cop-de-puny».

—Aquest xicot serà una glòria del futbol català, si no s'arronça... Es un atleta i té un estil personal... No s'assembla a cap dels mestres coneguts fins ara...—deia un espectador.

—Quina manera de xutar! Aquest minyó no és un home, és un canó de muntanya! Quina manera de ventar pilotes!—afegia un altre.

I la Guidó sentia enrojolades les galtes com si aquells el·logis fossin tots per ella!

En Rentxu i la Griva, a la fi encomenats de l'entusiasme general, havien eixit de la llotja i en mig d'un grup, s'afanyaven en explicar que aquell minyó era fill seu... La Griva, eixugant-se els ulls secs, no es cansava de dir:

—Pobre fill meu de mes entranyes!

I en Rentxu, un si és no és mofeta, assegurava:

—Si té un cop-de-puny que tombaria un bou!

Es reprengué el partit amb els terrenys canviats. La presència d'en Gim fou acollida amb una ovació imposant. El minyó no sentia els cops, ni el capolament de les caigudes; l'enardia el seu triomf. El senyor Riudecòdols l'havia abraçat; l'Avila, el gran porter, li havia dit: «Aquella pilota ni Jo l'hauria parat». Era—conegut el temperament alabanció del famós porter—una executòria formidable.

En Gim, que durant la primera part havia fet un joc d'atac vigorós, seduït per l'art i el domini dels anglesos, inicià unes filigranes a la seva manera «que li sortien del cor». Fou una sorpresa que refermà els entusiasmes. Encertava a donar uns efectes insospitats al baló. Amenaçava a ponent, corrien a ponent els jugadors anglesos i la pilota botava a llevant, enganyant fins als mateixos equippers del «Favència». Però es bastava en Gim per a trobar-se per tot.

Els anglesos, quelcom ferits en son orgull volgueren marcar-lo. Però, com? En Gim tenia una mobilitat desconcertadora i era tot inútil. I així, jugant, jugant, ara prenc la pilota, ara la deixo, en Gim arribà altra vegada a gol, tan precís, tan matemàtic, com si es tractés d'un espectacle teatral.

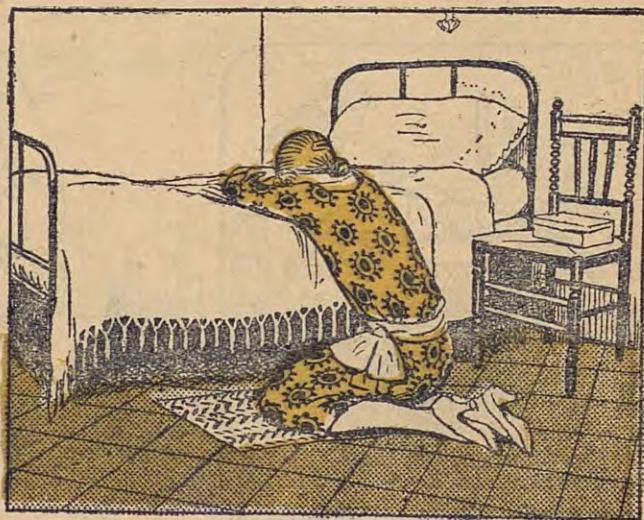
Encara picava de mans la gent, encara vibrava aquella

maror de visques i «hures», que un altre gol venia a atuir l'esperit dels anglesos. Aquests ja no feren res més que defensar-se fins a finir el partit, amb la victòria esclatant, enaltidora de l'esforç català, de tres a zero a favor del novell «Favència».

La Guidó veié encara, entre llagrimetes de colors, com un arc de Sant Martí del sentiment, a en Gim recollit per la multitud embogida que el passejava en triomf per tot el camp.

Eixiren en Rentxu, la Griva i la Guidó. Els dos primers volien anar a un cafè, «al millor que hi hagués per a celebrar-ho». Però la Guidó volgué anar a casa i en Rentxu i la Griva no es varen atrevir a portar-li la contrària.

La Guidó sentia una necessitat imperiosa de plorar, i entrà al seu recambrió i, enclotant el cap en el matalasset de

borra, caiguda de genolls, arrencà en un plor dolcíssim que no va estroncar-se fins que un Ave-Maria sentida, tota cor, tota veu de l'ànima, va fer pujar cap al cel la gratitud immensa de la mossa per aquell benifet del cel, de fer triomfar a en Gim.

CAPITOL VIII

LA TRISTESA DE LA SENYORA «TRISTA»

A despit dels seus entusiasmes casolans, les moixaines de la glòria, les conveniències del club i la vanitat del senyor Riudecòdols tingueren presoner varis dies a en Gim, que tot just si a l'hora del dinar podia veure d'esquitllentes a la Guidó. Gràcies que la minyoneta ja es donava per pagada amb la felicitat d'en Gim, que s'era tornat, segons deia en Rentxu, en «l'home del dia».

—Però és un estaquirot... No en sabrà treure profit en Gim de tants afalacs... A mi me'ls haurien de fer!

■ que hi ha és que a en Rentxu no els hi feia ningú.

La vida a la casa havia millorat bastant; tres o quatre dinars de fonda havien sigut prous per a que en Gim eduqués el paladar, i com que de pas, al club li havien asse-

nyalat un bon sou, junt amb els guanys a la fàbrica, la família sobrevinguda de l'admirat futbolista treia, també segons expressions d'en Rentxu, «faves d'olla».

La mateixa Guidó hi havia guanyat i fins la Griva començava a pensar que en Gim tindria una gran alegria el dia que poguessin treure a la Guidó de la fàbrica. El que hi havia és que els cinc duros setmanals de la mossa li feien massa goig, per a què s'arrisqués, sense com va ni com costa, a canviar-la de feina.

Tenia ja ganes de plantejar el cas al mateix Gim, per si ell, d'uns diners que es quedava cada setmana, resolía, per exemple, pagar el jornal de la Guidó, quan la senyora «trista» els va visitar.

Anava per a veure en Gim, i com que aquest no hi era, s'esperà. La Griva va fer dos o tres mals pensaments: «Vols-te jugar que aquesta a les seves velleses...?»

Però de la Griva no calia fer-ne cas; era mala llengua per natural, i encara que el benestar l'havia domada bon xic, d'en tant en tant, el corcò de les males costums li eixia a flor de pensament.

Així i tot, la Griva, que tants benifets tenia rebuts de la senyora «trista», era prudent i va córrer a oferir-li una cadira per a què segués.

—I la Guidó? Ja la veig algun dia que altre... S'està fent una donassa, i senyora que és... Llàstima que no se l'hagi pogut educar bé!...

—Veurà... Nosaltres som pobres i alegrets!—va fer amb l'aire tot nyeu-nyeu, la Griva, que sabia fer molt bé el ploricó quan pensava treure profit de l'humilitat.—No podem ensenyar-la... Nosaltres prou voldríem...

—Sí, ja ho comprenc... Què més pot desitjar una mare, sinó que els seus fills es facin savis i bons de cos i d'ànima?

—Ai, sí, però tenim tantes necessitats! Déu Nostre Senyor ens ha tingut tan oblidats!—afegia, fent veure que plorava, la Griva, traçada en tota mena de fingiments.

—Déu no oblida... Vostè té els fills... Els fills! Ah, quanta dolçor no li ha donat Déu, en la mel d'aquesta parelleta tan eixerida, que el cor se'n va darrera d'ells!—i en dir aquestes paraules, tremolava la veu de la senyora «trista», com si les paraules se li entortolliguessin amb algun filet de llàgrimes.

—Sí, però vostè, soltera, no sap el que fan patir les criatures!—digué la gran comedianta, amb un accent solemne, que semblava ple de sinceritat.

La senyora «trista» arrencà en plor. Volgué contestar, però els sanglots li ofegaven la veu. La mateixa Griva va creure que havia anat massa lluny en el seu to sentimental.

La senyora «trista», pogué, per fi, deturar la riuada del plor i va doldre's:

—Què sap vostè, Griva, de les meves penes, i fins del meu passat?

—Dispensi, senyoreta, que jo no volia pas ofendre-la—es donà pressa a dir la Griva, temorega d'haver agreujat a la seva protectora.

—No, no m'ha ofès... Quina obligació té vostè de conèixer els turments de la meua vida? A la fi, tampoc me'ls curarial. La senyora callà i la Griva no gosà a seguir parlant, per por de dir algun disbarat.

No durà el silenci, perquè bentost oïren que pujava l'escala, xiulant, en Gim, amb un feix de diaris sota el braç.

—Déu-els-guard—féu el minyó en passar la porta, i veure de la primera llambregada, a la senyora «trista».—Com està, senyora? Ens ha vingut a veure? Oh, mil mercès!...

—Sí, t'he volgut felicitar jo també, Gim... Aviat em farà vergonya dir-te de «tu»... Ves... A tot un senyor futbolista, del que tant parlen els diaris!... I vostè, Griva, que parlava de què jo no podia saber què coses són criatures... Si sabia amb quin interès segueixo els èxits d'en Gim!... Avui mateix t'he volgut veure perquè he llegit la interviu que publica una revista, respecte a la teua vida... M'ha interessat molt, moltíssim, més del que mai puguis pensar!

La Griva no en sabia una paraula de la interviu, i, naturalment, per molts esforços que fes, no acabava de comprendre l'interès de la senyora «trista».

Amb desig de reflexionar un moment a soles, els va deixar sols ficant-se cap a la cuina, mentres s'anava dient:

—A que resulta que en Gim ha fet la bestiesa de contar la seva vida, i que la senyora «trista»—que qui sap què ha sigut en aquest món, encara que ara siga rica,—sospita que li és mare?... En Gim va massa per les seves... Si no em fes per el seu cop-de-puny, ja li tallaria un poc les ales. En fi, Déu dirà!

I la Griva va posar-se a escalfar uns pebrots, donant voltes al tema, tan capficada, que es socarrimava les gemes dels dits i no se'n donava conte.

Sols en Gim i la senyora «trista», hi hagué uns instants de silenci. En Gim no sabia què dir. La senyora no gosava potser a explicar el per què de la seva visita.

—De manera, Gim, que a tu, quan érets menut, varen robar-te dels teus pares—féu la senyora, procurant donar a les seves paraules un to d'estricta curiositat.

En Gim va enrogir-se com una magrana.

—La veritat, senyora, el que diu la revista no té res que veure amb mi... Jo no tinc història...

—Ah, és mentida el que diu el periòdic!—sospirà, més que va dir, la dama.

(Contínuarà)

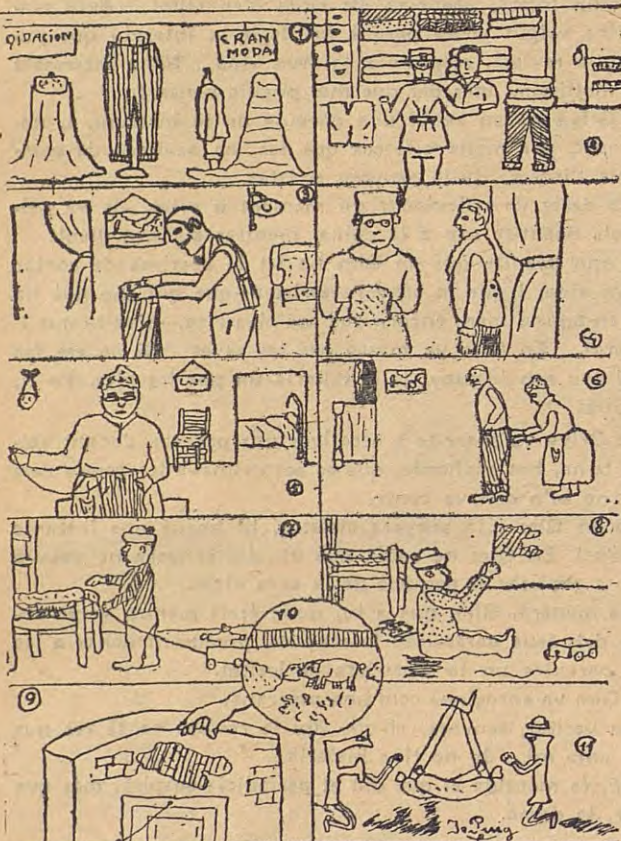
GRAN CONCURS D'HISTORIETES

N.º 109.—Joan Bernadell Duch.

Aquest pobre, fa tres dies que no ha menjat...
 ...i veient passar prop d'ell una gallina, se li acut una idea...
 ...consistent en lligar un cordill a la sabata i per una línia de blat de moro que arriba fins dintra la mateixa.
 La bestioleta va aventcant bo i mentjant-se el blat de moro...
 ...fins que arribà a la sabata i hi posa el cap a dins...
 ...lo que aprofita el pobre per deixar anar el cordill i caçar-la.

N.º 110.—Joan Puig. Les aventures d'uns pantalons.

1 i 2.—Estaven exposats en l'aparador uns pantalons, i un senyor ric, els compra però en arribar a casa, a la seva muller no li agraden i per no tornar-los, els regalen al criat. — 3 i 4.—El criat, tot era mirar-se'ls de tan content, però amb el temps tot s'espantia i ja hi hagueren de posar un pedàs. — 5 i 6.—Això no és res, tot s'aprofita en aquest món i els arreglaren pel seu fill, però ja se'n cansaren de fer l'ofici de pantalons — 7 i 8.— i en varen fer un gec pel més menut que l'espallà tot-seguit i el seu germà n'hi féu una bandera per a què s'entretingués. — 9, 10 i 11.—Un dia el nano tot enfadat l'agafa barroerament i la llençà a les escombreries, les quals anaven a parar a la panxa dels porcs, i després dels buidells dels porcs en varen fer butifarres i aquí acaben les «aventures d'uns pantalons».

N.º 112.—J. D. Palau.

En Pau Lluquet es un noi tant tanoca i gandul que de dotze carreres que ha començat, no ha pogut aprovar cap assignatura. Ara s'està preparant per examinar-se de la carrera número 13...
 ...Però com que tota l'estona està pensant amb la xocolata amb melindros, els catedràtics per fer-lo alternar, li donen aliment vegetarià...
 I carregat de vergonya li carabasses, s'en va a casa seva on vol suicidar-se tirant-se de cap a l'Onyar, però li ve una idea salvadora...
 ...Posà botiga del producte dels seus estudis i al cap de poc temps fou milionari.

N.º 113.—Lluç Cost i Amir.

En Joan Sabata tenia un deliri d'anar en algun vehícol.
 Un dia se li va presentar una oportunitat i no la va deixar perdre.
 Aprofitant el moment en que en Pau encenia la pipa...

Pujà dalt del carro i comença la carrera. Ell no mirava res més que'l cel...
 ...vingué el foc on havien d'abocar la terra i... barrambum!... Li semblà que queia a l'infern!

N.º 114.—Joaquín Esteve Ayxendri.

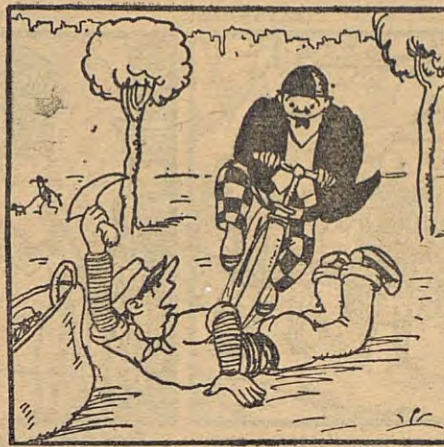
Un càstig merescut

En Papito trenca la raqueta del seu amic.
 I, al tirar la pilota, sense adonar-se'n...
 ...li fa un ull de vellut.

Per a fê un xic de brometa

Com que no hi sap anar gaire

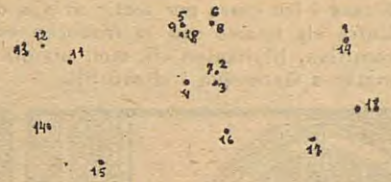
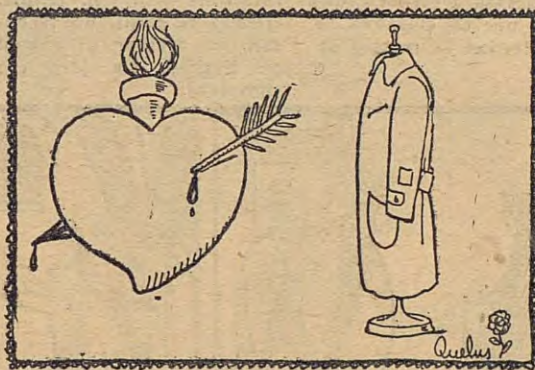

I acaba per fer-se mal

FRASE FETA

JEROGLÍFIC

ENTRETENIMENT

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT.—Rodolins incomplets: 1.—Ja de bones a primeres, se'n va a veure les feres. 2.—S'està una hora badant, al davant de l'elefant. 3.—I aquest, creient-lo un llonguet, se li ha menjat el barret. A la frase feta: Anar amb el cor a la mà. A l'entreteniment: Una gerra d'uniforme. Al jeroglífic: Vaporós.

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Important: Seguint les tradicions democràtiques que regeixen els nostres concursos i a l'objecte de què els premis siguin a gust dels nostres llegidors, els convoquem a tots a contestar les següents preguntes:

QUIN PREMI PREFERIU ELS NOIS
i QUIN PREMI PREFERIU LES NOIES?

Cada llegidor deu enviar-nos, en sobre obert, personalment o per correu, amb segell d'un cèntim amb el rètol «Originals d'impremta», a la nostra Redacció (Cardenal Casañas, 4), un paper contestant la pregunta en aquesta forma:

Per a premi de (1) per al Concurs de ninots amb xisto.

Prefereixo (2)

(Firma)

(1).—Nois o noies.
(2).—Pilota futbol, nina, patinette, etc. (l'objecte desitjat)

Un cop fet l'escrutini, els objectes que tinguin més vots seran considerats com a preferits i en donarem compte desseguida.

El terme d'admissió de vots finirà el dia 25 del corrent. Barcelona, juny de 1923

LA REDACCIO

A VOTAR TOTHOM! JA HA ARRIBAT L'HORA!

S'ha acabat el concurs d'histories. Les que publiquem aquesta setmana són les últimes; per lo tant, llegidors, ha arribat l'hora de votar. Ha arribat el moment en què tots i cada un de vosaltres (concursants i no concursants), amb una mà al pit, un somriure als llavis i la ploma a l'altra mà, després d'haver fet un examen detingut de les histories publicades, direu, o millor dit, escriureu amb tota consciència, el número de la història a qui creieu que es té d'atorgar la pilota de futbol i la nina de drap i l'altra pilota de futbol i l'altra nina de roba.

Per lo tant, llegidors benivolguts, us preguem agafeu un tros de paper blanc i redacteu la papereta en la següent forma:

CONCURS D'HISTORIETES

VOTO per al

1.er Premi de nois, el n.º

2.on » » » » n.º

1.er Premi de noies, el n.º

2.on » » » » n.º

(Firma del votant)

NOTES.—El terme d'admissió de vots finirà el dia 30 del corrent mes de juny.

Les paperetes de votació deuen enviar-se a la nostra Redacció (Cardenal Casañas, 4) personalment, o per correu, en sobre obert, amb segell d'un cèntim i el rètol «Originals d'impremta».

LLEGIDORS: A VOTAR TOTHOM!
LA REDACCIO

HISTORIA · D · GENOVEVA · D · BRABANT

(acabament)

(per Joan d'Ivori)

Immediatament, el comte féu anar a cercar una llitera i vestits per la seva esposa i Dissortat. I un cop de retorn els servidors i abillats la comtessa i el nen com els pertocava, empenyueren el camí. La gran nova s'havia escampat en pocs moments. Els pagesos deixaren llurs quefers per a reveure la seva estimada senyora i les dones i les donzelles abandonaren les filoses i les cases per sortir al pas de la comtessa «ressuscitada». Entré els homes que es trobaren en la ruta per on passava la comitiva, hi havien els que, un dia llunyà, tenien la missió de matar a Genoveva i el seu fill.

Tots dos demanaren perdó, explicant que tot seguit d'haver abandonat la comtessa en el bosc havien marxat de peregrins a Terra Santa d'on eren retornats feia poc temps. Représ el camí, no tardaren en arribar al castell de Sigfrid. La joia era completa.

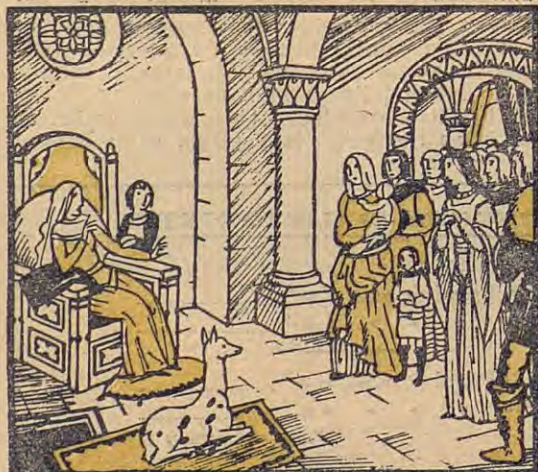
Les campanes repicaven alegres i tothom mostrava una satisfacció vertadera. En arribar la comtessa, aquella noi, del poble es va avençar i, en nom de totes les donzel·les del comtat, li oferí un ram de flors. Poc després sortia Wolfio a portar la bona nova als pares d'ella.

No volent, però, donar als desconfortats vellets la notícia d'una fetsó massa sobtada, el fidel escuder preferí parlar abans amb el venerable bisbe que havia casat els comtes. Precisament el bon pastor es dirigia a visitar els ducs de Brabant...

...i aprofità amb gust l'avinentesa per ésser ell el discret missatger de la solemniat novetat. Sortí que el bisbe parlava admirablement i sabé preparar de mica en mica els bons vellets! Així i tot, gairebé tingueren un cobriment de cor en assabentar-se que la filla estimada vivia.

...i que, per comble de la felicitat, Déu els hi havia enviat un nét. Ja es comprendrà que se'ls feia tard reveure Genoveva i el petit Dissortat. Després de donar solemnement les gràcies al Cel pel benifet dispensat, es posaren en camí, formant nombrosa i lluïda comitiva, no tardant en caure, emocionats, en braços de la filla que ja consideraven morta.

La salut havia tornat al cos de Genoveva. Aleshores, aquesta es complagué en rebre amorosament els seus vassalls — pels quals tenia sempre obertes les portes del castell — i els sermonejava recomanant-els-hi l'amor a Déu i als consemblants. Com abans, socorria al necessitat i aconhortava a qui ho havia de menester.

Mentrestant, Golo, al qual un tribunal havia condemnat a mort, però que fou indultat de tal terrible pena a prec de la comtessa, continuava en la presó amb la consciència turmentada pels seus greus delictes i amb semblant de foll.

EPILEG.—La cerva estava en un magnífic estable instal·lat en el jardins del palau, encara que tot el dia la deixaven córrer lliurement. La cova quedà convertida en una ermita que fou sempre més molt piadosament visitada. I Genoveva, Sigfrid i Dissortat visqueren molts anys i moriren santament.